

Ziua ispășirii – comentariu la Levitic 16
William Kelly

Prefață

Lucrarea de ispășire ca realitate istorică și învățătura biblică referitoare la ea sunt de mare însemnătate pentru credincios, deoarece ea este baza tuturor binecuvântărilor, pe care Dumnezeu dorește să le dea oamenilor. Fără lucrarea de ispășire făcută de Isus Hristos, binecuvântările minunate ale lui Dumnezeu nu s-ar putea da urmașilor lui Adam născuți în păcat.

Prezentarea acestui adevăr mare în Sfânta Scriptură se deosebește de metodele omenești de instruire, este însă caracteristic multor învățături divine începând din timpurile de demult. Dumnezeu revelează adevărurile Sale de bază asemenea zorilor dimineții și nu cu un potop de lumină venit deodată, ca la aprinderea unui reflector.

Metodele dumnezeiești și omenești de instruire stau în opoziție frapantă unele față de altele. În școlile teologice ale oamenilor, lucrurile ar fi definite – oricât de profundă ar fi natura lor – rezumate și explicate printr-o serie de teoreme formulate pe cât se poate de scurt. Astfel de constatări, care ar fi curățate de tot ce pare neesențial și ar fi formulate potrivit cu mintea și intelectul omului mediocru, ar reprezenta articole de credință sancționate. Existența a numeroase și diferite mărturisiri de credință din creștinătate dau dovada înclinațiilor duhului omenesc de a constrânge învățătura biblică în anumite limite bine definite. Oamenii sunt toți gata pentru a le accepta, chiar dacă nu toți afirmă că le-au înțeles.

Scriptura urmărește un cu totul alt plan. Dumnezeu a educat înainte să dea învățătură. Adevărurile au fost revelate treptat lui Noe, Avraam, Moise și celor care au urmat lor începând din grădina Eden, în timp ce redactarea în scris a acestor revelații a avut loc în forme diferite. Din aceasta rezultă că numai studiile făcute cu răbdare și comparativ a întregului domeniu al revelațiilor de la început și până la sfârșit lasă să se recunoască domeniul general și relația particulară a unui anumit lucru. Și dacă aceasta s-a cunoscut cu adevărat, se constată că adevărul dumnezeiesc, ca și sistemul stelar în extinderea lui deplină, depășește cu mult capacitatea de înțelegere a duhului omenesc, chiar dacă – ca și la lumina naturală de la soare și stele – harul împăciuitor cu plinătate dumnezeiască aduce viață și frumusețe într-o lume foarte întunecată și dezolantă.

Acest fel al instruirii dumnezeiești este explicat pe baza lucrării de ispășire. Nici o parte din Biblie nu se dedică unei interpretări a învățăturii cu privire la lucrarea de ispășire în felul cum ar face-o studiul pur omenesc. Cu toate acestea această temă constituie într-un fel sau altul o parte importantă a secțiunilor care urmează ale întregii revelații. În făgăduințe scurte dar pregnante, în afirmații acoperite de un voal cu privire la planurile divine finale, în evenimentele istorice vii, în psalmi și rugăciuni, în imagini și în pilde, în cuvintele sumbre ale prorocilor, în slujbele divine preoțești și în jertfe, în felul acesta și în multe alte feluri s-a făcut cunoscut neprihăniților din timpul Vechiului Testament, că la timpul potrivit va veni Unsul, »ca să înlăture păcatele și să ispășească nelegiuirea« (Daniel 9,24). În Noul Testament s-a împlinit realmente ceea ce a fost făgăduit mai înainte și ce a fost prorocit cu privire la lucrarea de ispășire, și s-a făcut relatarea cu privire la împlinire, chiar dacă rezultatele depline ale crucii și morții Domnului Isus până astăzi încă nu se văd, ci se așteaptă timpul împlinirii lor.

Acum, când lumina deplină a Scripturii luminează, nu găsim nici o enumerare a temelor teologice și nici o analiză a lucrării de ispășire. Dimpotrivă, era felul învățătorilor apostolici să discute diversele învățături în legătură cu influența lor asupra rătăcirilor și greutăților practicii creștine, așa cum ele au luat naștere. Singura excepție aparentă – căci privită exact ea nu poate fi numită excepție – este epistola către Evrei, care este dedicată explicării multor caracteristici prin

care Domnul Isus Hristos în persoana Sa și prin lucrarea Sa nu numai înlătură ritualul iudaic, ci îl depășește cu mult.

De aceea se poate numai ceva învăța despre adevărul de bază al lucrării de ispășire, dacă secțiunile referitoare la aceasta din ambele Testamente se privesc împreună și se studiază atent în contextul lor și în interdependența lor. Epistola inspirată adresată evreilor este de cea mai mare valoare în acest scop, deoarece ea învață și explică înțelesul propriu-zis al simbolurilor și în același timp arată folosirea cheii infailibilă și invariabilă – pe Hristos Însuși.

La studiul unei teme oarecare, căreia i se oferă spațiu în explicațiile simbolice ale Vechiului Testament, puterea de imaginație lucidă, smerită și subordonată este de o deosebită importanță, pentru ca nu cumva vreuna din limitele simbolurilor, probabil involuntar, prin înclinațiile unei fantezii exagerate aceste limite să fie atribuite Domnului Isus și plinătatea esențială a Persoanei Sale să fie dezonorată într-o oarecare măsură.

Printre siluetele numeroase ale actului total incomparabil al lucrării de ispășire, așa cum ele sunt conținute în ceremoniile pe care ni le prezintă legea mozaică, seria prescripțiilor pentru ziua a zecea a lunii a șaptea a anului iudaic cuprinde multe caracteristici unice în felul lor. Dintre aceste caracteristici cele mai însemnate sunt probabil acestea:

1. Ceremoniile marii zile a ispășirii se repetau numai anual, în contrast cu toate celelalte jertfe și acțiuni ale serviciului divin (cu excepția sărbătorii Paștelui, care se repeta de asemenea numai odată în fiecare an).
2. Numai în marea zi a ispășirii se ducea sângele animalului de jertfă în Locul Preasfânt și se stropea pe capac și înaintea capacului.
3. Tot acest ritual al acestei zile în cort era făcut de Aaron însuși, care nu purta hainele oficiale, care se cuveneau slujbei lui respectabile ca mare preot, ci purta o îmbrăcăminte de in, asemenea aceleia pe care o purta toată preoțimea.
4. Jertfa, care se aducea în marea zi a ispășirii, includea în efectul și conținutul ei următoarele:
 - a) pe marele preot însuși și casa lui
 - b) întreaga adunare a lui Israel
 - c) întreaga localitate
 - d) cortul întâlnirii și
 - e) altarul dinaintea Domnului (Levitic 16,5-33).
5. Descrierea detaliată a procedurii din marea zi a ispășirii se găsește numai în Levitic 16. Alte jertfe legate de aceasta sunt amintite în Numeri 29,7-11.
6. În istoria poporului Israel de mai târziu nu avem nici un singur indiciu explicit în Scriptură cu privire la adevărata sărbătoare a acestei zile, chiar dacă din epistola către Evrei știm, că aceasta avea loc »în fiecare an« (Evrei 9,25).
7. Unul din cei doi țapi, care aparținea jertfei pentru păcat pentru popor, nu era sacrificat. Nu există nici un alt caz asemănător, cu excepția celor două păsări, care se luau pentru un lepros vindecat, una din ele nefiind sacrificată (Levitic 14,1-7).

Aceste caracteristici deosebite accentuează însemnătatea deosebit de mare pe care o avea marea zi a ispășirii în seria jertfelor rânduite de Dumnezeu. Această poziție de vârf este accentuată și mai mult și prin multele referiri în epistola către Evrei la aceste simboluri speciale.

Pe paginile următoare autorul lasă să cadă lumina Noului Testament pe procedurile simbolice din marea zi a ispășirii, și prin aceasta oferă un mare ajutor celui care cercetează Biblia. Administratorul financiar din Etiopia a spus: »Cum aș putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?« (Faptele Apostolilor 8,31). Și mulți simt această necesitate de călăuzire, atunci când citesc prescripțiile grele referitoare la preoți și leviți.

Mulți comentatori au făcut greșeli în explicațiile lor cu privire la simboluri, prin aceea că au uitat indicarea inspirată, că umbra Legii nu este »înfățișarea adevărată a lucrurilor« (Evrei 10,1). Urmare acestui fapt au atribuit Domnului Isus coincidența aspectelor temporale, de loc, existențiale și inerente, care erau inseparabil legate de simboluri, dar care dăunează adevăratului

Chip. Primul capitol al epistolei către Evrei ne învață, că Dumnezeu vorbește în aceste zile prin Fiul Său veșnic. În prezența strălucirii gloriei Sale preoții și jertfele vechiului legământ se scufundă în întuneric. Dacă se atribuie Domnului Isus și lucrării Sale limitele simbolurilor, nu numai că se răspândește o falsă interpretare a Scripturii, ci și se vorbește public disprețuitor despre Fiul lui Dumnezeu.

Erau rezumate multe detalii în sărbătorile jertfelor, care erau prescrise pentru marea zi a ispășirii. Dar aceste detalii, fiecare în parte dar și în comun, arătau fără îndoială spre »singura jertfă a lui Isus Hristos«. Ceea ce simbolic se făcea »de mai multe ori« (Evrei 9,25) în ziua aceea, s-a făcut »odată pentru totdeauna« (Evrei 7,27) prin Domnul Isus. Vițelul și țapul (1) pentru Domnul era sacrificat pe altarul arderii de tot la intrarea în cortul întâlnirii, dar sângele (2) era dus în Locul Preasfânt înapoia perdelei, în timp ce (3) trupurile lor erau arse după aceea în afara taberei. În acest tablou aceste trei lucrări prezintă trei evenimente succesive în trei locuri diferite. Dar în contraimage, așa cum o descoperă Noul Testament, toate cele trei evenimente au avut loc în același timp și în același loc și într-o singură Persoană. Ceea ce era ars în afara taberei (3) este interpretat ca fiind un tablou pentru suferințele lui Hristos în afara porții și prin aceasta înainte de moartea Sa și în timpul morții Sale (Evrei 13,11-12). Cum se poate susține părerea, că ceea ce corespundea stropirii sângelui pe capac și înaintea capacului (2), ceea ce în simbol avea loc între sacrificarea jertfei (1) și arderea corpurilor (3), a fost făcut de Domnul nostru în cer și după moartea Sa?

Se recunoaște aceasta numai pe baza modelului? Dacă este așa, atunci interpretarea capitolului 16 din Levitic nu poate fi susținută. Era un eveniment simbolic următor, care avea loc în afara taberei (3) și acesta, așa cum știm din epistola către Evrei, arată despre suferințele de pe cruce.

Se afirmă așa pe baza necesității aducerii sângelui de la altar la capac? Dacă așa este, atunci un cusur dezonorant cade pe Persoana și jertfa Domnului Isus Hristos. Era normal necesar ca sângele vițelului și berbecului jertfit să fie dus de Aaron de la intrarea în cortul întâlnirii în Locul Preasfânt – în locul strict despărțit al Sfintei Sfintelor. De aceea trecea un anumit timp de la vărsarea sângelui pe altar înaintea ochilor poporului și stropirea sângelui pe capac înapoia perdelei, acțiune care rămânea ascunsă de ochiul omenesc.

Dar la contraimage nu era o astfel de necesitate a acțiunilor în timp, mai întâi pe pământ și apoi în cer. Fără a leza învățătura Noului Testament, nu se poate spune așa ceva despre »Isus, Fiul lui Dumnezeu«, care »prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu« (Evrei 9,14). Scriptura acordă valoare accentuării unității jertfei lui Hristos. El »a fost jertfit o singură odată« (Evrei 9,28), »El a adus o singură jertfă pentru păcat« (Evrei 10,12), »cu o singură jertfă« (Evrei 10,14) a făcut desăvârșiți pe cei sfințiți.

În afară de aceasta îndeplinirea lucrării de ispășire a lui Hristos este unită de apostol cu *trupul*, fără nici un indiciu, că lucrarea ar fi fost făcută parțial în trup și parțial într-o stare în afara trupului: »Prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna« (Evrei 10,10) am fost noi sfințiți. Și jertfa acestui trup a avut loc cu toată certitudinea la cruce. Vezi și Coloseni 1,21.22.

Chiar și în informațiile date de Dumnezeu cu privire la felul de procedare în marea zi a împăcării s-a spus clar, că cei doi țapi reprezintă o singură jertfă pentru ispășire (Levitic 16,5), cu toate că numai unul din animale a fost sacrificat. Și ceremoniile, care erau în legătură cu țapul sacrificat și țapul viu, și-au găsit toată împlinirea în »singura jertfă« a lui Isus Hristos.

Ordinea lucrurilor rânduite de Domnul pentru marea zi a ispășirii arată că după ce sângele vițelului și al țapului era stropit pe capac, sângele era pus de jur împrejur pe coarnele altarului arderii de tot și era stropit de șapte ori înaintea acestuia (Levitic 16,18.19). Dacă se este de părerea, că stropirea sângelui în locul cel mai sfânt din cauza ordinii cronologice în care avea loc reprezintă că Hristos a făcut lucrarea de ispășire în cer, după moartea Sa, se poate atunci presupune din motive asemănătoare, că folosirea ulterioară a sângelui la altarul de la intrarea în cortul întâlnirii simbolizează o altă acțiune a lui Hristos pe pământ? Noi nu credem că există vreo iota sau liniuță în Noul Testament care să sprijine un astfel de zbor sălbatic al fanteziei.

Adevărul nu este împins la o parte prin rătăcire și în această interpretare vedem unele discordanțe. Căci presupusa lucrare de ispășire a lui Hristos în cer aduce încurcătură în simbolurile ordonate divin și desconsideră Persoana contramodelului, care ea Însăși este scaunul de har prin credința noastră în sângele Său și a fost rânduită de Dumnezeu pentru ispășire (Romani 3,25; 1 Ioan 2,2; 4,10). Când Pavel explică, că Domnul Isus este mijlocul de ispășire sau scaunul de har însuși și pentru aceasta folosește cuvântul care se găsește și în Evrei 9,5, atunci Ioan folosește un cuvânt înrudit și îl aplică la Domnul Isus și explică că El este jertfa de ispășire. El este totul în toate. Preamărit să-I fie Numele!

Toate însușirile diferite ale ispășirii sunt sintetizate și stabilite în această zi. Noi credem în El și Îl adorăm. El a atârnat pe cruce și a spus, ca și cum știa că totul se îndeplinise: »S-a terminat!« (Ioan 19,28-30). El era acela care a vorbit odinioară oamenilor. Acum suferea acolo și a înfăptuit lucrarea. Presupunerea că lucrarea a fost înfăptuită pe pământ și nu în cer, dar că ar fi necesară o lucrare *suplimentară* în duh din partea Lui, ca să înfăptuiască ispășirea în cer după ce »a fost omorât în trup«, este o speculație inutilă. Ea este tot așa de neîntemeiată ca și presupunerea, că Hristos înainte de învierea Sa a predicat în împărăția morții celor pierduți.

S-ar putea spune mult mai mult despre marea temă a lucrării de ispășire. Dar noi nu avem nevoie să continuăm cu aceasta, deoarece cititorul în acest comentariu al fratelui W. Kelly despre Levitic 16 posedă o introducere minunată și cuprinzătoare în această temă cu diversele ei aspecte.

5 Octombrie 1924, W. J. Hocking

Principiul general

Versetele de la începutul capitolului 16 din Levitic constituie introducerea la marea zi a ispășirii. Acesta este cu adevărat un capitol, care în toate prescripțiile lui este deosebit de bogat în învățătură. În lumina Noului Testament (aceasta înseamnă, în lumina lui Hristos Însuși și a lucrării mărețe, pe care El a înfăptuit-o) el arată care este înțelesul „ispășirii“. Dar voalul Vechiului Testament a fost păstrat.

Pe parcursul studiului vor apare dovezi, că în acest tablou Dumnezeu nu numai a avut totul înaintea ochilor Săi (așa cum fiecare, care Îl cunoaște, trebuie să simtă), ci I-a plăcut să le descopere aici înaintea noastră. În mod minunat, cu o înțelepciune, care poate fi numai dumnezeiască, a hotărât să dea unui popor pământesc jertfe temporale și curățiri exterioare (sau așa cum este numit în Evrei 9,13 »curățirea cărnii«). Dar tocmai în aceste ritualuri stătea ascuns harul și adevărul, până când lumina lui Hristos le-a luminat. Cei drept, nu se putea vedea Modelul Însuși, însă se putea vedea o umbră a bunurilor viitoare (Evrei 10,1). Unele din ele erau deja împlinite, altele încă nu. Dar și acestea se vor împlini tot așa de sigur conform cu Cuvântul și hotărârea lui Dumnezeu.

Faptul că Dumnezeu mai are încă planuri, care până acum încă nu s-au împlinit, așa cum ne confirmă acest capitol, putem vedea (ceea ce în general este valabil pentru Scriptură), că acest capitol are caracter profetic. Poate ceva să depună o mărturie mai clară despre Dumnezeu, decât aceea pe care o face așa de exact Cuvântul Său? Nu este prorocia o mărturie mult mai permanentă și mai profundă decât minunea? O minune revelează puterea și bunătatea lui Dumnezeu, în timp ce lumea își continuă mersul ei obișnuit; dar prorocia dă o dovadă vie despre adevărul Său. Numai un om care nu gândește sau este superficial poate presupune că puterea este același lucru cu înțelegerea. Însă aceasta spune mult mai mult. Lumina morală și dragostea sunt făcute cunoscut, păstrarea Ființei lui Dumnezeu, a voinței și harului, ceea ce este foarte clar că trece nu numai peste cele materiale, ci și peste orice înțelegere. Un mare francez a spus odată: „Duhul cel mai neînsemnat este mai presus de orice lucru material, și tot ce este rațional stă sub îndurarea sau dragostea dumnezeiască“.

Aici găsim adevăratul izvor al ispășirii. Dragostea lui Dumnezeu a făcut-o într-un fel în care harul și dreptatea, omul vinovat și un Dumnezeu sfânt trebuiau unite. Așa triumfă harul asupra judecării. Niciunde Dumnezeu nu este așa de înălțat, niciunde omul nu este așa de realmente umilit, niciunde sângele lui Hristos nu vorbește așa de simplu și totodată așa de profund despre păcat, ca aici. Dar aceasta se aplică la nevrednicia noastră totală. Omul este luat așa cum este, ca din toate nelegiuirile lui să fie adus la Dumnezeu, așa cum este Dumnezeu. Aceasta și nimic mai puțin este intenția ispășirii. Ființa ei este dreptatea dumnezeiască pe baza lucrării lui Hristos, în timp ce omul s-a dovedit a fi nedrept. Așa cum ea a avut loc potrivit harului lui Dumnezeu, tot așa ea poate fi luată în posesiune prin credință, și de aceea ea stă la dispoziția fiecăruia care crede, fie el iudeu sau grec.

Dar marea zi a ispășirii a avut în mod necesar mai întâi un caracter temporal și nedesăvârșit: »... Legea n-a făcut nimic desăvârșit« (Evrei 7,19). Fără îndoială acesta a fost ritualul cel mai solemn din tot anul iudaic; dar reluarea lui permanentă în fiecare an este, așa cum învață epistola către Evrei, dovada convingătoare că el pentru conștiința omului și pentru judecata lui Dumnezeu era fără efect cu privire la veșnicie. De aceea el era temporal, ca și toate celelalte rânduieli ale Legii. Este aceasta o acuzare adusă Legii lui Dumnezeu? Nu, căci însăși Cuvântul Său spune aceasta. Dacă propriul Său Cuvânt o spune, atunci nu vrem să ne certăm în privința aceasta: Dumnezeu este un Judecător mai bun decât tine și decât mine, și decât oricare alt om. Dacă Dumnezeu spune că Legea nu a adus nimic la desăvârșire - și așa spune El categoric și irevocabil (Evrei 7,19) - cine este acela care este așa de necuviincios și pune pentru o clipă aceasta la îndoială? Ispășirea, care avea loc an după an pentru Israel, arăta de aceea clar, că ea nu se ridica la înălțimea desăvârșirii Ființei și Duhului lui Dumnezeu. În cel mai bun caz ea putea fi

un simbol al harului și adevărului, care au venit prin Isus Hristos. Se poate ușor înțelege, că numai atunci când vine Ființa desăvârșită, rezultatul poate fi desăvârșit.

Adam era, dacă noi credem Scriptura, o creație minunată, ca om nevinovat pe un pământ care nu era decăzut. Cu toate acestea este fact, că primul lucru, care ne este relatat despre ce a făcut el, atunci când a fost ispitit, este că el a păcătuit. Te poți forța permanent și serios să fugi de consecințele morale, dar nu se poate tăgădui cu adevărat păcatul omului. Această realitate copleșitoare este clară de la început. Să fie păcatul tolerat sau ignorat, deoarece el este atotcuprinzător?

În această privință harul lui Dumnezeu făgăduiește un Biruitor rănit, venit în sămânța femeii, care va înfrânge șarpele. Aceasta a hotărât curând diferența dintre cei doi fii ai lui Adam. Domnul a privit la Abel și la jertfa lui. De ce a privit El numai la Abel și nu și la Cain? Deoarece Abel »prin credință« a adus o jertfă mai bună. Credința se supune Cuvântului lui Dumnezeu, ea îl primește și se odihnește în el. Nu era o faptă simplă sau o chestiune a sentimentelor omenești. Nu era vorba de cine dintre cei doi a adus jertfa cea mai de valoare. Prin credință Abel a adus o jertfă mai bună decât Cain. În ce consta aceasta? În Cain nu este mai mult decât o religiozitate naturală; el nu a acordat nici o atenție păcatului. Ca obligație față de Domnul el a jertfit din roadele câmpului – din terenul care stătea sub blestem. Aceasta era expresia omagierii lipsite de credință, în care lipsea total sentimentul pentru păcat, pe de o parte, și pentru har, pe de altă parte. Credința socotește totdeauna prezența păcatului în om, și ea se ridică mai mult sau mai puțin spre harul lui Dumnezeu. Oricât de mare este păcatul omului, harul lui Dumnezeu este și mai mare. Unul din rezultatele necredinței este îndoiala, un altul poate fi forma îndrăzneală de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu prin respingerea publică a Cuvântului Său. Chiar dacă sufletul nu este totdeauna așa de păcătos, el poate fi totuși vinovat, din cauză că se îndoiește, că harul în Dumnezeu poate ierta păcatul, oricât de mare ar fi acesta. Credința recunoaște păcatul, așa cum este el, dar ea se bazează pe harul care-l revelează Dumnezeu.

Mijloacele de ajutor ale omului, ca să-și acopere păcatul, eșuează totdeauna. Dumnezeu a îmbrăcat pe Adam și Eva după căderea în păcat cu haine de piele. Aceasta era o măsură, care având în vedere păcatul vorbea despre moarte, dar în același timp și despre harul față de om. Niciodată duhul omului nu s-ar fi gândit la așa ceva. Desigur jertfa lui Cain era aparent mai rațională. Care om s-ar fi gândit vreodată în necredință la o jertfă, care să fie plăcută lui Dumnezeu? Abel a adus din întâiul născut al turmei și din grăsimea lor. Dacă animalele ucise au oferit îmbrăcămintea, pe care Dumnezeu a dat-o părinților lui, atunci Abel taie un miel ca jertfă pentru Dumnezeu. Aceasta era o jertfă adusă prin credință: pentru un păcătos accesul la Dumnezeu constă numai prin moarte. Este clar, că înapoia acestor lucruri stătea mult mai mult și că erau înțelegeri mult mai profunde decât știa Abel sau oricare alt credincios din Vechiul Testament. Nu se poate spune că Abel s-a gândit la jertfa Seminței femeii, dar Dumnezeu S-a gândit la ea și credința a recoltat binecuvântarea. De aceea s-a mărturisit despre Abel, că el era drept, »căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort« (Evrei 11,4). Abel a așteptat după Unul, care va nimici aici jos puterea răului; contrar naturii lui omenești a adus lui Dumnezeu prin credință o jertfă al cărei caracter excepțional se exprimă prin „grăsime“. Dumnezeu binecuvântează corespunzător a ceea ce el vede în jertfă; un principiu care devine clar în sângele mielului pascal (Exod 12,13).

Fără îndoială toți credincioșii Vechiului Testament așteptau pe Salvatorul (așa cum vedem în Iov 19,25-29). Ei așteptau pe Acela care va nimici moartea și va birui pe diavol, care avea puterea morții. Ei nu puneau la îndoială, că la timpul hotărât Mesia va satisface pe deplin atât cerințele lui Dumnezeu cât și speranțele oamenilor. Dar dacă se presupune că ei au înțeles cum va avea loc aceasta, atunci se trece peste ceea ce spune Scriptura. Nici măcar ucenicii n-au putut în zilele Domnului nostru pe pământ uni corect aceste două lucruri. Nu au știut mesagerii personali ai Domnului, care L-au însoțit începând din zilele lui Ioan Botezătorul și până la înălțarea Lui la cer, nu au știut apostolii mai mult decât înaintașii lor? Să pui aceasta la îndoială nu va aduce nici o onoare învățaturii adevăratului Rob al Domnului (Isaia 53,11). Chiar și

dușmanii Lui au mărturisit: »Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta« (Ioan 7,46); și niciodată oamenii n-au obținut pe pământ o plinătate așa de mare de învățătură sfântă și desăvârșită, cum au obținut cei doisprezece din gura Fiului lui Dumnezeu.

De aceea întrebarea mare nu este, ce au înțeles credincioșii Vechiului Testament, ci ce a făcut Dumnezeu prin Cuvânt și prin faptă și ce importanță cu privire la lucrarea de ispășire are acum, când Hristos a venit și a făcut lucrarea, care I-a fost dată s-o facă. Aici este vorba de adevărata semnificație a lucrării de ispășire. În privința aceasta Noul Testament ne este un mare ajutor. Ce se poate imagina mai clar decât comentariul divin, pe care îl dă scrisoarea către Evrei (sau creștinii iudei), de care ei aveau nevoie, după cum ei de fapt ar fi trebuit să-l prețuiască cel mai mult? Auzim deseori despre comentarii și comentatori; în ele cei mai buni prezintă părerile și sentințele lor preconcepte. Este regretabil că ei nu folosesc mai des și cu intenții mai bune epistola către Evrei. Aici este interpretarea cea mai mare dintre toate interpretările, interpretarea cea mai potrivită cu adevărul cu care ne ocupăm aici. Nu numai textul inspirat stă în capitolul dinaintea noastră, ci în acea epistolă avem și interpretarea inspirată. Nici un credincios, care citește capitolul 9 din epistola către Evrei, nu se poate îndoii de aceasta. Și ce vedem în el? Că Aaron, marele preot, simbolizează pe Hristos și că lucrarea, pe care a făcut-o Acesta, nu avea un scop trecător, ci prezenta »o mântuire veșnică«.

În timpurile vechi au fost date rânduile ale cărnii, până la o vreme de îndreptare. »Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.« (Evrei 9,11-12). Jertfa Lui are în sensul cel mai adevărat efecte veșnice. Cuvântul »veșnic« se întâlnește des în epistola către Evrei cu un accent deosebit. De ce? Ca să facă clar diferența față de caracterul temporal a ce era în legătură cu copiii lui Israel. Găsim astfel nu numai răscumpărarea veșnică, ci și mântuirea veșnică, moștenirea veșnică, legământul veșnic. Toate aceste cuvinte au ținta vădită, de a familiariza pe credincioșii evrei cu ceea ce trece peste ce este temporal. Hristos cel mort, înviat și care acum este în cer confruntă pe credincios cu ce este nevăzut și veșnic. Tocmai pentru că ei ca iudei erau obișnuiți cu ce era descoperit pe pământ, aveau nevoie să-și ridice ochii și să vadă înapoia perdelei ceea ce niciodată nu va trece. Dacă evreii ar fi alunecat în lumea veche a gândurilor lor, ar fi atenuat Evanghelia, și aceasta probabil spre pierzarea lor, așa cum ei sunt atenționați în capitolul 6 și în alte locuri.

Dar nu numai evreii aveau nevoie de aceasta, ci și noi. Cuvântul inspirat are autoritatea supremă a lui Dumnezeu și are înțelesul cel mai profund pentru noi toți, cei care credem. Pentru credință nu este vorba de a citi Legea și apoi să tragi concluzia, că acolo avem numai ce este temporal, în timp ce noi spunem despre Noul Testament, că în el avem înaintea noastră lucruri veșnice. Acesta nu este felul corect de a citi Biblia și nu aduce sufletului nici un folos. Ceea ce Dumnezeu intenționează prin Cuvântul Său prețios, este, ca noi să ne ridicăm deasupra norilor de neliniște, de îndoială și greutate, în mod deosebit în aceste timpuri pline de transformări, prin care trecem acum; și că noi suntem întăriți chiar acum în siguranța unei părtașii noi, veșnice și cerești cu Dumnezeu prin ispășirea făcută de Domnul nostru Isus.

Este deci așa, că marea zi a ispășirii trebuie să rezolve toate probleme care au luat naștere prin păcatele, fărădelegile și nedreptățile copiilor lui Israel. Care a fost intenția lucrării lui Hristos? Nu numai înlăturarea deplină, prezentă și veșnică a tuturor fărădelegilor noastre dinaintea lui Dumnezeu, ci și glorificarea Sa, chiar și în ce privește păcatul, pe baza morții ispășitoare a lui Hristos. Nimic altceva decât această lucrare poate ajuta în necazul pricinuit de păcat. Cu siguranță Dumnezeu niciodată nu va prețui mai puțin și nu va uita valoarea suferințelor Fiului Său, că glorificarea Sa o datorează crucii Lui. Chiar dacă noi luăm o bază mai inferioară, dar adevărată – ce este valoarea unei lucrări de ispășire, care nu este suficientă nici măcar pentru un păcat? Să presupunem că ar fi posibil așa ceva – dacă unui om i se iartă 999 de păcate, dar păcatul o mie nu este iertat, el este tot așa de nefericit, ca și cum nu i s-ar fi iertat nici unul. Căci

printr-un păcat neiertat el este absolut nedemn de prezența lui Dumnezeu. Nici un păcat nu poate pătrunde acolo; și dacă locul nostru nu este acolo sus, unde trebuie atunci să fim duși?

Lucrarea de ispășire nu trebuie privită nici ca un mijloc care iese în întâmpinarea nevoi care ia naștere când murim sau apărem înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Cititorul va recunoaște pe baza capitolului 16 din cartea Levitic, că un iudeu aștepta pe drept aplicarea efectivă a jertfei zilei acesteia pentru nevoile lui de moment, pentru nevoile stringente și pentru nelegiuirile care împovărau duhul lui, și care îl umpleau cu frică de judecată. Dar efectul era numai pentru un anumit timp.

Ce a lucrat venirea Domnului nostru? Nu a adus ea viață, dragoste și lumină în lume? Ea a revelat pe Dumnezeu în prezența reală a Fiului Său, care era totuși Om și care a suferit o singură dată pentru totdeauna pentru păcat, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne ducă la Dumnezeu. Pentru cel credincios aceasta este mântuirea sufletului său, așa după cum la revenirea lui Hristos va avea loc și mântuirea trupului său. Anumite nedesăvârșiri au fost permise în timpurile vechi, așa cum nici un credincios nu poate nega. Domnul nostru a explicat aceasta în felul următor: »... din pricina împietririi inimii voastre« (Marcu 10,5). Găsim că David și Solomon și alții au făcut lucruri la care nici un creștin nu s-ar gândi. Cum se face atunci, că lucruri, după cum este cunoscut, sub Lege erau permise, acum nu sunt permise? Deoarece Hristos a venit și »lumina adevărată luminează deja«. Fără îndoială omul a stins-o, în măsura în care i-a fost posibil, dar el nu s-a putut elibera de ea. Hristos cel lepădat Se află în cer; dar lumina, care nicidecum nu s-a retras, luminează mai strălucitor ca oricând mai înainte. În prima epistolă a lui Ioan se arată insistent, că întunericul se împrăștie și lumina adevărată luminează deja (1 Ioan 2,8). Acum, când El a înviat și este în cer, întunericul se împrăștie. Dar chiar dacă el nu este înlăturat cu totul, el se împrăștie tot mai mult, deoarece fiecare credincios primește lumina. Acum, când salvarea a fost înfăptuită, cel care primește lumina este lumină în Domnul. Și fiecare, pentru care Hristos este nu numai lumina ci și viața, este curățit prin sângele Său și eliberat de păcatele sale, ca să trăiască pentru Dumnezeu.

Care este efectul exterior al salvării? Că oamenii se rușinează acum de ceea ce înainte de venirea lui Hristos au considerat ca fiind foarte natural și corect. Căci pe de o parte puțini știu cât de mult datorează luminii lui Hristos, care prin Evanghelie descopere totul și astfel rețin pe oameni de la nedreptățile lor îndrăznețe și dezgustătoare. Pe de altă parte, din același motiv, pentru acela a cărui conștiință a fost trezită prin Cuvânt înaintea lui Dumnezeu, păcatele sunt odioase și respingătoare. Primul rezultat al luminii lui Dumnezeu în Hristos este deci, că răul este mai mult ca oricând făcut cunoscut.

Când de aceea oriunde Cuvântul lui Dumnezeu lucrează viu la inimă, urmează pocăința înaintea lui Dumnezeu. La aceasta însă nu trebuie să lipsească credința, pentru ca pocăința să poarte caracter divin. Sufletul nu are încă o mângâiere care rămâne, și nici o pace trainică și nici o eliberare reală. Se poate chiar spune, că povara devine mai mare prin lucrarea Duhului Sfânt și ea se simte mult mai apăsătoare. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta! Nu există nimic mai periculos, decât să treci ușuratic peste păcatele noastre, deoarece Hristos este vestit. Cât de mult slăbește sufletul atunci când noi, ca să zicem așa, sărim peste mormântul păcatelor noastre, în loc să ne uităm permanent în el, și să ne judecăm așa cum suntem! Altfel omul se va îngrozi într-o zi, când va regăsi răul pe care el la început l-a tratat cu ușurătate; și el stă în pericolul să înceapă să întrebe, dacă el cu adevărat, așa cum numește el, poate avea parte de Hristos și de harul Său. Dacă el la început ar fi privit în ochi răul propriu, nu numai ar fi știut mai bine cine este el însuși, ci și cum Mântuitorul a luat toate asupra Sa, atunci când el a devenit credincios, și cum El l-a curățit prin sângele Său prețios de toate păcatele.

Corespunzător mărturiei clare a Noului Testament, venirea lui Hristos a dat pe față păcatul în totala lui rebeliune împotriva lui Dumnezeu, în răutatea lui față de om, în toate adâncimile lui ascunse, așa cum ele niciodată înainte nu au fost cunoscute. Fără îndoială Legea a acționat în mod minunat, căci porunca este sfântă, dreaptă și bună (Romani 7,12). Dar cu toate acestea Legea nu este Hristos. Și Hristos a revelat pe Dumnezeu în harul Său, în loc să continue

ritualurile, care au fost adaptate la omul decăzut. Însă Dumnezeu avea în Lege înaintea Sa starea rea a omului. La Sinai El a poruncit: „Să nu faceți răul, să nu-l faceți“. Nu avea nici un rost să se ceară de la copiii lui Israel ceea ce numai la Hristos se putea găsi. Ce a făcut Legea, era exact ce avea nevoie omul în timpul acela; a interzis să se facă răul, care era prezent. Ea condamnă ceea ce inima rea permitea. Omul era deja un păcătos, înainte să fie dată Legea. Fără îndoială Adam avea *o lege*; dar aceasta era cu totul altceva decât *Legea*. Căci Legea are ca premisă, că omul a decăzut și că el este permanent înclinat să facă lucruri rele, care sunt interzise și condamnate prin Lege. Alături de cele zece porunci erau rânduielile solemne, legate de ele, marea zi a ispășirii, care a fost introdusă mai târziu împreună cu alte practici ale îndurării.

Dar acum, când Hristos a venit, El a adus etalon mult mai profund și mai sever pentru păcat. Starea rea și nenorocită a omului nu este descoperită prin nimic mai complet, mai detaliat și mai mult, ca prin valoarea ispășirii făcute de Hristos. Nu este de mirare că Duhul Sfânt folosește cuvinte așa de mărețe, căci nimic mai puțin decât atât putea să corespundă caracterului adevărat a ceea ce ne este revelat în Epistola către Evrei. Legea cerea fapte de la oameni. Hristos a înfăptuit în sensul cel mai înalt voia lui Dumnezeu. »Iată-Mă, ... vin să fac voia Ta, Dumnezeule!« (Evrei 10,7). Lucrarea de ispășire spune că Dumnezeu Însuși prin Hristos și în Hristos preia și rezolvă problema păcatului în harul Său și spre propria Lui onoare, pentru ca credincioșii să poată fi acum binecuvântați pe deplin și veșnic. Se pune înaintea ochilor părtașia actuală cu cerul, deoarece țelul direct consta în aceea, să oprească pe evrei de a alerga după speranțe pământești. Dar nici viitorul nu este uitat; pentru creștin el este fără îndoială „veșnic“, oricum ar arăta în timp împlinirea făgăduințelor pământești. Dar este mai mult de luat în seamă, decât aceasta. Puterea Duhului dăruiește savurarea actuală a acestui caracter veșnic. Este intenția de a aduce acum pe credinciosul cu conștiința curată în prezența lui Dumnezeu, sau, așa cum spune apostolul Petru, »ca să ne aducă la Dumnezeu« (1 Petru 3,18), căci Dumnezeu este acum și în viitor cunoscut în lumină.

Ce realitate plină de binecuvântare este aceasta: este aceasta proprietatea noastră, sau nu este? Domnul ne-o face chiar cunoscut în evanghelia după Luca. Fiul pierdut nu numai »și-a venit în fire«, ci și s-a dus la tatăl, și tatăl îl întâmpină nu numai cu dragoste, ci cu mult mai mult. El îl îmbracă cu haina cea mai bună, nu în momentul când el a meritat (dacă aceasta ar fi putut fi vreodată așa), ci înainte să fie vorba de altceva, decât numai de căința lui pentru păcatul său. Este dragostea tatălui său. Dumnezeu acționează din ceea ce este și pentru ceea ce este El Însuși, și pentru ceea ce El poate face justificat și pentru cel mai rău păcătos, prin răscumpărarea care este în Hristos. Acesta este felul dragostei Lui și așa lucrează ea, după cum ea s-a revelat în lucrarea de ispășire făcută de Domnul Isus. Luca, ca de obicei, a fost călăuzit să ne prezinte în felul acesta harul lui Dumnezeu în Hristos și prin moartea Sa, în aplicarea lui la cel mai nevrednic, care se căiește. Matei 22,2-14 prezintă harul în cunoscuta pildă despre Împărăția cerurilor; și mărturisitorul, care disprețuiește harul, va fi judecat personal.

Vai! Chiar și aceia, care iubesc Numele Lui, disprețuiesc sărbătoarea, pe care Tatăl dorește să ne facă s-o savurăm aici jos, până vom veni în cer. Ei gândesc, că o astfel de bucurie și desfătare nu este posibilă în mijlocul slăbiciunii pământești. Ei gândesc, că strângerea laolaltă pentru a te bucura de aceste lucruri va avea loc abia la sfârșitul zilelor în cer, când vom fi »pentru totdeauna« la Domnul (1 Tesaloniceni 4,17). Prin aceasta, fără să știe, ei fac mare nedreptate harului lui Dumnezeu, și ei înșiși se lipsesc de bucuria nespuse de mare în Duhul. Ei pierd practic frumusețea și puterea bucuriei lui, a cărui tărie este tocmai aici pe pământ. Nu este numai așa, că fiul vinovat de odinioară întâlnește pe tatăl său și că tatăl se apropie de fiul numai cu dragoste, fără să-i facă nici măcar o mustrare, care să dea naștere la el la reproșuri mult mai mari (o, ce pagubă enormă pentru suflet, dacă el se judecă superficial înaintea lui Dumnezeu!). Prin aceasta însă el devine conștient că a fost făcut vrednic de prezența tatălui, pentru părtașia bucurăoasă cu tatăl. El este îmbrăcat cu haina cea mai bună. Niciodată el nu a purtat o astfel de haină, înainte ca nesocotința și încăpățânarea să-l îndemne să părăsească casa tatălui său. Harul oferă mai mult decât reabilitarea.

Adam nu avea haina frumoasă a lui Hristos, atunci când în stare de nevinovăție umbla în grădina Eden. Mântuirea nu este numai o simplă restaurare a omului decăzut, așa cum deseori oamenii afirmă pe nedrept. Credinciosul se îmbracă cu Hristos și prin sângele Său el devine mai alb decât zăpada. Mântuitorul nu-și propune să facă ceva mai puțin, decât să facă pe credincios demn de prezența Tatălui. Nu este nicidecum vorba de o reșezare înapoi în starea de nevinovăție. Ultimul Adam hotărăște totul; Isus poartă grijă de toate și împlinește toate. Dumnezeu Tatăl este izvorul; Isus este mijlocul și canalul dragostei. Și Duhul Sfânt își aduce contribuția Lui binecuvântată, prin aceea că El face Cuvântul scris viu și lucrător în suflet. De aceea haina trebuie să fie cea mai bună haină, vițelul trebuie să fie vițelul îngrășat; încălțăminte, inelul, sărbătoarea, totul este în armonie cu Persoana lui Hristos și cu lucrarea Sa. La sfârșit stă părtașia bucuriei, care întrece totul; Dumnezeu Însuși trebuie să aibă bucuria Sa profundă la sărbătoare, căci realmente nimic nu putea fi bun fără El.

Știu creștinii în general ce înseamnă toate acestea? Exact aceasta dorește Dumnezeu să lucreze acum în creștinism. Să sperăm, că noi acum savurăm cel puțin ceva din acest izvor divin al părtașiei în bucurie și libertate. Nimeni nu se îndoiește de plinătatea bucuriei, care va veni curând; atunci ea va fi veșnică și desăvârșită. Este însă o mare greșală să presupui că scena, pe care Domnul o descrie, este rezervată pentru cer. Este necesar să se explice de ce aceasta este greșit? În cer nu va mai fi nici un fiu mai mare, și Tatăl nu va mai ieși să vorbească cu el. Nu, în cer nu vor mai fi din aceia care murmură cu nemulțumire! Dar pe pământ sunt mulți. De aceea este clar, că sărbătoarea trebuie să ne-o imaginăm aici și acum pe pământ, chiar dacă toate izvoarele bucuriei sunt cerești și divine.

Motivul pentru care oameni transferă sărbătoarea în cer, ar putea să fie acela, că ei înșiși nu cunosc această bucurie. Chiar și cei drepti sunt înclinați prin natura lor să invidieze pe alții de ceea ce ei înșiși nu au. Ah! Fie ca această lipsă să aibă mai bine drept urmare o căutare serioasă a inimii, prin care să se întrebe: „Cum se face, că sufletul meu nu savurează dragostea, pacea și libertatea, care sunt descrise aici? Cum se face că eu nu am parte de haina cea mai bună sau de vițelul îngrășat? Cum se face că îmi lipsește părtașia bucuriei lui Dumnezeu?“ »Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce este pierdut« (Luca 19,10). Prin lucrarea Sa Dumnezeu a fost glorificat în El, după cum Dumnezeu imediat la glorificat în Sine și dorește ca noi să savurăm această roadă.

Iertarea nu este tot ce conține Evanghelia, și pentru noi nu trebuie să fie totul, faptul că cunoaștem sau mărturisim iertarea păcatului. Mântuirea este complet greșit înțeleasă, dacă înțelesul ei se limitează numai la faptul, că noi vom obține iertarea păcatelor. Ținta lui Dumnezeu nu este nimic mai puțin - și nu poate fi altfel – decât ca prin cunoașterea Tatălui și a Fiului să ne aducă în bucuria și libertatea harului, acum, în timp ce noi așteptăm gloria lui Dumnezeu, de care ne și bucurăm în nădejde. În această cunoaștere a lui Dumnezeu și Tatăl nostru stă forța activă împotriva curselor lumești, care ne înconjoară din toate părțile. Niciodată misiunea Evangheliei nu este să ne facă sfinți, pentru ca noi să fim fericiți înaintea lui Dumnezeu; acesta este un efort, care deseori se face, dar care totdeauna rămâne fără rezultat. Ca să fi sfânt în viața practică, harul ne face mai întâi fericiți. El, singurul care a fost Cel sfânt, a murit pentru noi cei care trăiam în necurăție și rău, ca să ne dăruiască pace și bucurie în credință. Prin moartea Sa Hristos a obținut aceasta pentru noi, și harul lui Dumnezeu ne binecuvântează legitim în credința în El. Aceasta este în chip desăvârșit în armonie cu inima lui Dumnezeu, cu gândurile Sale și cu Cuvântul Său; căci Cuvântul Său a fost scris pentru noi, pentru ca noi ca credincioși să avem parte de bucuria Sa în dragoste.

Ne-am îndepărtat noi de text și de interpretare? De niciuna din cele două. Levitic 16 pune înaintea ochilor noștri imaginea despre lucrarea de ispășire, Evrei 9 explică, că, după ce Hristos a venit și și-a vărsat sângele ca ispășire, acum prin credință se poate obține binecuvântarea, care durează veșnic. Ceea ce lui Aaron i-a fost interzis, cu excepția unor momente scurte o dată în an, stă acum deschis pentru totdeauna oricărui creștin, drumul în Locul Preasfânt a fost revelat. De aceea în Evrei 10,19-22 se spune: »Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o

intrare slobodă în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său; și fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină. « În felul acesta noi suntem acolo totdeauna bine veniți.

Dar mai este încă un rod al lucrării înfăptuite. Sângele Său are putere să ne curățe conștiința de faptele moarte, ca să slujim Dumnezeului ce viu (Evrei 9,14). Cele două privilegii merg împreună; dacă drumul în Locul Preasfânt, unde este Hristos, a fost revelat, atunci cei ce sunt ai Lui sunt bineveniți, să se apropie, dar numai ca unii a căror conștiință a fost curățită, nu numai de faptele rele ci și de faptele moarte, ca să slujească Dumnezeului cel viu. Cât de mult depășește privilegiul nostru pe cel al lui Israel, pe al fiilor lui Aaron, da, al lui Aaron însuși! Nu este vorba numai de a vedea că drumul este deschis și că păcatele au fost purtate; mai mult chiar, conștiința este curățită prin același sânge al lui Hristos, care a făcut și toate celelalte. În felul acesta lumina lui Dumnezeu face mai clar ce a înfăptuit acel sânge.

Conștiința credinciosului, care este pus în dragoste și libertate, ca să slujească Dumnezeului cel viu, nu va fi tulburată prin nimic. Lucrarea lui Hristos, care înlocuiește faptele moarte ale omului, își păstrează totdeauna valoarea ei nemodificabilă ca temelie a noastră înaintea lui Dumnezeu. Aceași jertfă eficientă a lui Hristos a înfăptuit aceste binecuvântări de neprețuit ca un tot unitar. Atâta timp cât a existat coliba iudaică nu a fost iertarea păcatelor pentru totdeauna, ci ele erau aduse în amintire, conștiința nu era curățită înaintea lui Dumnezeu, și bariera între Dumnezeu și om exista. Sângele lui Hristos a schimbat totul pentru noi, cei care credem. Și aceasta nu este de mirare. Ținta Legii era să pună deoparte pe cei care erau sub Lege, până a venit credința; dar împlinirea voinței lui Dumnezeu prin Hristos a dat deoparte toate acele instituiți înlocuitoare fără viață și eforturile inutile ale omului. După aceea credinciosul, care a fost curățit în conștiința lui și de păcatele lui, vine cu îndrăzneală la Dumnezeu în Locul Preasfânt.

Această apropiere de Dumnezeu a devenit clară la moartea lui Hristos, așa după cum moartea fiilor lui Aaron era momentul în care chiar și Aaron a fost îndepărtat din prezența lui Dumnezeu. De ce aceasta? Deoarece fiii lui au păcătuț grav. Dumnezeu a trimis focul Său din cer, ca să mistuie jertfa de ardere. Ei au disprețuit acest foc și prin aceasta pe Însuși Dătătorul. Ei credeau că orice foc va împlini aceeași țintă; focul obișnuit ar putea tot așa de bine să ardă tămâia ca și focul Său. Vai, cum este omul înclinat să desconsidere harul lui Dumnezeu, oricât de bogat ar fi el. Dumnezeu a stabilit pecetea primirii divine; dar aceasta a oferit ocazia lui Nadab și Abihu să dovedească că inimile lor erau total lipsite de sentimente față de gloria Sa și față de harul Său. Domnul a binevoit în harul Său să trimită focul de la Sine, ca să mistuie jertfa de ardere și grăsimea. De aceea misiunea lor era să păzească focul sfânt. Dar acești doi fii ai lui Aaron au luat cu nerușinare foc obișnuit; și dacă Dumnezeu ar fi trecut cu vederea aceasta, ar fi însemnat, ca să zicem așa, că El a aprobat și pecetluit propria Lui dezonorare. Putea Dumnezeu să facă aceasta? Imposibil. Dumnezeu i-a judecat. Ei au făcut un păcat care duce la moarte. Nu fiecare păcătos păcătuiește în felul acesta spre moarte. A fost atunci și este și acum păcat care duce la moarte (1 Ioan 5,16). Acesta este păcatul care în situații deosebite duce la dezonorarea lui Dumnezeu. Dumnezeu tocmai făcuse o lucrare deosebită de har și prin aceasta a desemnat pe Israel ca popor al Lui; și imediat cei doi fii ai lui Aaron au disprețuit harul Său și din cauza aceasta au murit imediat, în modul cel mai înfiorător și înaintea ochilor tuturor.

Cât de clar a fost pentru Israel chiar și în marea zi a ispășirii, că poporul ales al lui Dumnezeu nu putea să se apropie de Dumnezeu în Locul Preasfânt! Nici măcar preotul nu putea să meargă înapoia perdelei. Nu, numai marele preot Aaron putea să intre în acest loc preasfânt numai în această zi din an și numai pentru un moment scurt, și aceasta numai cu tămâie și sânge. Ce însemnau toate acestea? Că drumul în Locul Preasfânt încă nu era deschis. Acum el este deschis. Când Hristos a murit, perdeaua Templului s-a rupt în două de sus până jos. S-ar putea imagina o dovadă mai clară? Pentru aceia care aveau ochi să vadă, era clar, că rânduiala levitică a fost înlăturată și prin moartea lui Hristos a venit ceva nou de la Dumnezeu. Aceasta este nucleul creștinismului. Drumul în Locul Preasfânt a fost deschis.

Fratele meu, savurezi tu acum această bucurie plină de pace? Savurezi tu conștient apropierea actuală de Dumnezeu? De ce este bine să știi că drumul în Locul Preasfânt a fost deschis, dacă tu prin credință nu intri în fiecare zi în el și prin aceasta nu îți însușești bogățiile nesfârșite ale harului lui Dumnezeu față de tine? Aceasta este valabil pentru oricine are parte de chemarea cerească. Perdeaua, pe care Dumnezeu a rupt-o, a fost sentința de moarte a iudaismului. Desigur omul putea să repare perdeaua – dar numai omul fără Dumnezeu. Prin nici un cuvânt al lui Dumnezeu perdeaua nu a mai fost reintrodusă. Pentru creștin ea este îndepărtată pentru veșnicie, ca și jertfele pământești, altarul și preotul. De aceea acesta servește să arate în modul cel mai clar diferența esențială între formele iudaice ale ispășirii și ceea ce creștinul posedă în moartea lui Hristos.

Cine poate nega faptul că în rânduielile iudaice bariera a rămas de netrecut chiar și pentru Aaron, cu excepția unor momente scurte? Lucrurile nu se schimbă cu nimic, chiar dacă era un Samuel sau un David, un Isaia sau un Daniel – nu era intrare liberă în Locul Preasfânt. Credința sau caracterul sfânt al marelui preot nu făcea nici o diferențiere în privința aceasta. Domnul apărea în nor deasupra capacului, și nici măcar Aaron nu avea voie să intre totdeauna înapoia perdelei, altfel ar fi murit. În acea singură zi era o jertfă pentru păcat specială pentru ispășire; numai atunci putea el să intre, respectând strict rânduielile lui Dumnezeu, ca să facă ispășire pentru sine, pentru casa lui și pentru popor. În rest drumul în Locul Preasfânt era închis.

Ce găsim noi la nașterea și în viața Domnului nostru Isus preamărit? Dumnezeu a venit în Persoana lui Hristos la oameni. Și ce s-a revelat în moartea Domnului? Că omul, omul credincios, poate acum să vină cu îndrăzneală la Dumnezeu. Cel necredincios este orb față de toate aceste binecuvântări de neîntrecut. Dumnezeu a venit în Hristos la oameni, la cei credincioși și la cei necredincioși; dar oamenii necredincioși s-au ridicat împotriva Lui, da, ei L-au lepădat și L-au răstignit. Dar tocmai prin crucea Domnului nostru Isus a fost creată de Dumnezeu o cale nouă și vie. Acela, care acum crede în Numele Său, are îndrăzneala să vină prin perdeaua înaintea lui Dumnezeu cu inima curățită, în deplina certitudine a credinței. Și el are pe Hristos ca Mare Preot peste Casa lui Dumnezeu. În împlinirea simbolurilor levitice inimile noastre au fost stropite și curățite de o conștiință rea, și trupul nostru a fost spălat cu apa Sa. Creștinul are aceasta ca realitate fermă și care rămâne, ceea ce pentru iudeu era numai o formă. Cuvântul lui Dumnezeu i-a curățit inima prin credință. Este numai Unul, a cărui moarte a creat baza pentru acest drept de a păși înaintea lui Dumnezeu; și această bază rămâne de necontestat și vie, până când ultimul credincios în Domnul nostru vine, ca să fie veșnic la El. Noi toți Îl vom întâlni personal acolo unde credința noastră intră deja acum. Acesta este creștinismul, și aceasta este speranța noastră sigură.

Iubite cititor, te bazezi tu conștient pe lucrarea de ispășire făcută de Hristos? Cu siguranță, în această Persoană se găsește mult mai mult decât citim în epistola către Evrei. Așa de exemplu, nu se poate crede în Hristos, fără ca să primești viața în Numele Său. Credinciosul are nevoie de viață divină, ca să aibă simțăminte care sunt în armonie cu Dumnezeu – simțăminte care urăsc răul și iubesc ce este bine. Hristos este pentru fiecare, care crede în El, viața veșnică. El este viața lor, așa cum Adam era în general capul vieții naturale pentru omenire; și este bine să ținem seama că Adam a devenit practic capul și sursa vieții abia când era un păcătos. Hristos devine Dătătorul vieții veșnice după ce a fost înfăptuită lucrarea Sa continuă de ascultare până la moarte. Dreptatea a fost satisfăcută pe deplin și Dumnezeu a fost glorificat pe deplin în El.

De aceea Hristos stă într-o binecuvântată poziție opusă față de Adam. Când Domnul a înviat din morți, El a insuflat în ucenicii Săi duhul vieții noi în puterea învierii, a vieții caracteristice creștinului. Dar aceasta este tot așa de puțin tema epistolei către Evrei ca și botezul cu Duhul Sfânt, prin care s-a constituit trupul lui Hristos; însă fiecare poate vedea cele două lucruri, care erau necesare, nu numai moartea Sa, ci și viața, care este El și pe care El ne-o dă. Ce aroganță ar fi dacă am presupune că binecuvântata viață a lui Hristos ar putea fi dată unui om care încă mai luptă cu păcatele lui neiertate! Cât de potrivit este dimpotrivă, că viața de înviere este prezentă acolo unde păcatele au fost îndepărtate prin sângele Său! Aceste două privilegii ale harului sunt

absolut necesare, și ambele sunt date concomitent creștinului. De aceea, când Hristos este primit prin credință, credinciosul le primește pe amândouă. Ce îndurare, că darurile harului sunt așa unite! Căci ele sunt date celui mai simplu prin credința în Hristos; chiar și aceluia care nu poate nici să citească și nici să scrie, unui bărbat bătrân și unei femei bătrâne, unui copil mic, numai dacă Duhul lui Dumnezeu lucrează supunerea față de Hristos, Cel care este calea, adevărul și viața. Dacă întrebi, dacă aceasta este suficient, atunci răspunsul este: este suficient pentru toată veșnicia. Căci »Isus Hristos este același ieri și astăzi și în veci« (Evrei 13,8).

Pentru iudeu era un circuit de jertfe zilnice, lunare, anuale și la anumite ocazii. Dar una din caracteristicile specifice creștinismului este, că există numai o jertfă, imaginea în oglindă care corespunde tuturor modelelor și este chiar mult mai mult decât toate modelele luate împreună. Animalele jertfite puteau să fie numai umbre; lucrarea lui Hristos este realitatea divină. În jertfa lui Hristos Dumnezeu ne-a lăsat să vedem pe ce se putea El odihni, o desăvârșire care era imposibilă în timpul de încercare al Vechiului Testament. Hristos a făcut nu numai să se recunoască necesitatea acestei desăvârșiri, ci numai El a împlinit-o spre gloria lui Dumnezeu și spre binecuvântarea omului; și Duhul Sfânt a fost trimis personal din cer pe pământ ca să aducă putere și bucurie despre toate acestea în inimă, în suflet, în adorare și în serviciul divin al creștinului.

Cine primește Evanghelia este îndreptățit să primească imediat binecuvântarea. Dacă este totuși vreun obstacol, atunci cauza acestuia este gândirea omenească și deseori sentimentele bolnave; nu este Dumnezeu Cel care oprește sufletul să aibă parte de ea. În ceea ce privește această problemă, Domnul este răbdător și compătitor, dar din partea Lui nu este nici o problemă; aceasta este absolut de partea aceluia care nu aude cum trebuie Cuvântul. Toate obiceiurile sau gândurile, sau chiar egoismul, lucrează într-un fel sau altul. Aceste lucruri pot fi cauza unui obstacol; dar El este credincios și neschimbător.

Gândește-te la exemplul frumos al femeii siro-feniciene! Domnul era pregătit pentru strigătul ei, de îndată ce ea a venit, dar era și ea pregătită pentru Domnul? Ea nu și-a dat seama cât de îndepărtată era ea de El. Dar Domnul a adus-o până în acest punct. El a fost trimis numai la oile pierdute ale casei lui Israel. Când strigătul ei a devenit mai intens, ca al unuia care are nevoie urgentă de ajutor, El i-a dat să înțeleagă că nu este frumos să dai pâinea copiilor la câini. Lumina a luminat în sufletul ei, care acum era cu adevărat smerit; ea vede într-o clipă necesitatea harului. Corectându-și greșeala prin cuvântul Său, ea nu mai ocupă un loc printre oi, ci ea se numește în fond numai un câțel. Ea nu avea nici un drept să aibă pretenții, ci s-a agațat de harul suveran, și ea a găsit mult mai mult decât a căutat. Chiar dacă în realitate ea nu era o oaie pierdută a casei lui Israel, ea a devenit totuși o oaie mântuită a Domnului Isus pentru toată veșnicia. Aici era un caz care nu a lăsat să se vadă în primul rând o minune, ca la fiica ei, ci lucrarea viitoare a harului suveran. Dumnezeu voia să justifice toată indulgența, pe care El a dovedit-o în trecut; dar El a lăsat acum să iasă la lumină hotărâri și căi mai profunde decât omul le-a cunoscut mai înainte sau ar fi putut să le cunoască.

De aceea Evanghelia ne arată nu numai că în crucea lui Hristos Dumnezeu a fost îndreptățit, sau în limbaj teologic, a fost satisfăcut. Desigur, faptul că Dumnezeu a fost glorificat spune mult mai mult. »Acum Fiul Omului a fost glorificat, și Dumnezeu a fost glorificat în El« (Ioan 13,31). Nu este aceasta mai mult decât orice satisfacere? Chiar și un om este satisfăcut, dacă primește ce își dorește. Dar Dumnezeu a fost glorificat în moartea lui Hristos. Și de ce? Deoarece Dumnezeu a luat parte la toată realitatea, adâncimea, înălțimea și conținutul lucrării lui Hristos în ispășire. Tot ce este în Dumnezeu și în oameni, a fost apelat și deplin descoperit prin aceasta: maiestate și smerenie, har și dreptate, sfințenie și suferințe pentru păcate, ascultare și glorie morală. »Acum Fiul Omului a fost glorificat, și Dumnezeu a fost glorificat în El. Dacă Dumnezeu a fost glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în El Însuși, și-L va glorifica în dată« (Ioan 13,31-32). Dumnezeu a fost glorificat în Hristos cel lepădat, în Fiul Omului umilit și răstignit. Fiecare atribut al naturii divine, fiecare afirmație a Cuvântului Său luminează la cruce spre onoarea lui

Dumnezeu. De aceea Dumnezeu a așezat imediat pe Fiului Omului înviat pe propriul Său tron, nu pe tronul lui David, ci la dreapta Sa pe propriul Lui tron.

În timpul întregii vieții a lui Hristos și în timpul slujirii Sale, Tatăl a fost glorificat prin ascultarea de nezgduit a Fiului în orice privință și în orice împrejurare. De ce auzim noi acum, că »Dumnezeu« a fost glorificat, și nu »Tatăl«? Deoarece păcatul Îl pune pe »Dumnezeu« pe prim plan ca Judecător al păcatului; căci păcatul atinge conștiința omului și îl constrânge apoi să se gândească la Dumnezeu. Căci cu toate obiceiurile rele și împietrirea omului, Dumnezeu atinge conștiința păcătosului, care în mod obișnuit tremură la gândul cu privire la moarte sau judecată. Dar dacă păcatul lucrează în felul acesta la conștiință, ce a simțit atunci Dumnezeu despre lucrarea jertfirii de Sine a Domnului Isus sub judecata Lui proprie asupra păcatului și în favoarea păcătoșilor? Dumnezeu a fost glorificat chiar și cu privire la păcat, prin desăvârșirea cu care Hristos a suportat din mâna Lui toate urmările păcatului. Și care este rezultatul din toate acestea? Dacă Dumnezeu a fost astfel glorificat, și numai astfel, așa cum El nu putea fi glorificat prin nici o altă persoană și în nici un alt fel, cum arată El atunci sentimentul Său cu privire la valoarea morții ispășitoare a Fiului Său?

Această valoare ar fi fost cu adevărat foarte diminuată, dacă numai s-ar fi împlinit toate profețiile din Vechiul Testament referitoare la pământ și la poporul pământesc, chiar dacă aceasta ar fi avut loc conștient. Crucea a făcut cunoscut că omenirea era rea și pierdută, și cel mai nenorocit era Israel. Și Dumnezeu ia „imediat“ în gloria Sa acolo sus pe Fiul Omului, ca singurul răspuns convenit la lucrarea de pe cruce (Psalm 8; 110). Dealul sfânt al Sionului nu este suficient de sfânt sau suficient de înalt pentru Fiul Omului. »Hotărârea« (Psalm 2) se va împlini cu siguranță la timpul potrivit. Dar ce a făcut Dumnezeu acum? El a așezat la dreapta Sa pe Domnul înviat. Omul a fost înălțat în Persoana Sa și are parte de tronul lui Dumnezeu; Vechiul Testament și Noul Testament arată aceasta.

Mulți împărați au stat pe tronul lui David, și Dumnezeu va da acestui tron mai multă onoare și demnitate, când Hristos va coborî să Se așeze pe el, și să ceară și să primească națiunile ca moștenire și marginile pământului ca posesiune. Dar aceasta va fi în Împărăția viitoare și nu se referă la timpul actual al creștinismului. Creștinismul se bazează pe Hristosul mort, înviat și glorificat prin voia lui Dumnezeu. Și el pune pe credincios în lumina harului ceresc și a gloriei cerești în Hristos și aduce sufletul în părtășie vie cu Dumnezeu, Tatăl, pe temelia răscumpărării, corespunzător eficacității sângelui lui Hristos, care Își va păstra veșnic puterea sa. O, frați iubii, de am recunoaște creștinismul nostru propriu! Cu cât mai mult vom cunoaște atunci pe Hristos și cât de mult am prețui noi atunci lucrarea Sa!

Moartea fiilor nesfințiți ai lui Aaron a oferit ocazia să se arate cât de nedemn era omul să se apropie de Domnul. Nici chiar Aaron nu avea voie să intre totdeauna înapoia perdelei Locului Preasfânt. Altfel ar fi trebuit să moară (Levitic 16,1 și 2). Aaron trebuia să vină cu un vițel pentru jertfa de ispășire și un berbec pentru arderea de tot (Levitic 16,3). Aaron trebuia să îmbrace mantaua sfințită de in. El trebuia să îmbrace izmene de in și să se încingă cu brâu de in, și trebuia să aibă învelitoarea capului de in. Trebuia să-și spele trupul cu apă, înainte să-și ia această îmbrăcăminte (versetul 4). Toate acestea vorbeau despre nedesăvârșirea și necurăția lăuntrică. El nu era nicidecum, așa cum sta el acolo, demn de a intra înaintea lui Dumnezeu; și când intra acolo avea tămâie și sânge cu sine.

Marele preot nu apare în îmbrăcăminte oficială, ci în îmbrăcăminte care vorbea de neprihănirea neîntinată, în hainele deosebit de sfinte. Aceasta nu era îmbrăcăminte obișnuită, normală. Marele preot era caracterizat de îmbrăcăminte bogată, în care se afla aur și pietre prețioase. »Hainele de in« sfinte erau necesare pentru lucrarea de ispășire din ziua aceea.

Putem observa aici, că această înfățișare deosebită a marelui preot în marea zi a ispășirii ne ușurează înțelegerea unui verset, care pentru mulți, deși cunoscători ai Scripturii, a devenit fatal. Citim în Evrei 2,17: »De aceea a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu un Mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului«.

Să împaci pe păcătoși cu Dumnezeu este exact adevărul pe care ni-l prezintă Evanghelia. Dar să împaci păcatele este un mod de exprimare nefericit. Nici în versiunea engleză Authorised Version nu trebuie să se exprime că Dumnezeu poate vreodată fi împăcat cu păcatele sau că Dumnezeu a vrut vreodată să ne împaci cu păcatele noastre. „Împăcarea pentru păcate“ este o greșală verbală, care apare în această traducere, în rest ea fiind o traducere admirabilă.

Felul de exprimare al Scripturii, atunci când este vorba de împăcare, este cu totul altul decât atunci când vorbește despre ispășire. Ispășire, în legătură cu păcatele, înseamnă îndepărtare din prezența lui Dumnezeu, și în legătură cu Dumnezeu înseamnă gloriificare din cauza dezonorării prin păcate. Dumnezeu a fost lezat prin păcate și în mod justificat revoltat din cauza lezării directe a voii Sale și a naturii Sale prin om, care îndrăznește să se opună autorității și poruncilor Sale. Ispășirea este o măsură luată de Dumnezeu în harul Său prin moartea lui Hristos, pentru ca pe o bază dreaptă să ispășescă păcatele și să ierte pe vinovatul care crede. De aceea ea este singura cale prin care El poate împăca legitim pe păcătos cu Sine. În aceasta Dumnezeu a fost la fel de adevărat de gloriificat, precum sufletul care se căiește a fost adus în pace în apropierea Sa. Prin această lucrare Fața lui Dumnezeu este în favoarea păcătosului, așa că păcatele lui, care au fost judecate în Hristos, au fost îndepărtate pentru totdeauna și niciodată nu vor mai putea fi găsite. »Ca să ispășească păcatele poporului« este deci aici sensul corect.

În locul acesta unii se împiedică de locul din Evrei 2,17, deoarece Marele Preot este în poziția Sa oficială în înălțime abia după ce s-a înfăptuit lucrarea. Sfera Lui propriu-zisă este în cer. De aceea ei afirmă, că ispășirea a avut loc abia după moartea Sa, când El a intrat în Locul Preasfânt de sus. Dar aceasta subminează mărturia lui Dumnezeu cu privire la moartea Fiului Său. I se atribuie o lucrare imaginară, atunci când El Se afla în mormânt și în starea Sa în afară de trup a devenit activ ca Mare Preot. Se șterge caracterul ispășitor al lucrării Sale făcute pe cruce, și în locul ei se pune o altă lucrare, care de fapt nu există. Ispășirea prin moartea Sa este pusă deoparte, sau ea ar fi prin moartea Sa numai dacă s-ar presupune, că El ne-a împăcat prin ea înainte să aibă loc această ispășire inventată și bizară, care ar fi avut loc în cer. »El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte« (Coloseni 1,21-22), spune apostolul - nu printr-o lucrare viitoare în cer. El a murit aici, aici El a fost înălțat fără îndoială de pe pământ pe cruce - și nu în cer - însă puterea sângelui Său a fost prezentă imediat și veșnic valabilă. Se poate imagina un simbol mai minunat decât acela pe care l-a dat Dumnezeu în îmbrăcămintea și acțiunea marelui preot? Marele preot trebuia în ziua aceea să facă lucrarea de ispășire pentru păcate, care era atât necesară cât și eficace. Și cu toate acestea el nu purta îmbrăcămintea oficială a funcției, ci îmbrăcămintea deosebită.

Nu corespunde acest tablou instructiv în mod deosebit realităților? Domnul a îndeplinit funcțiile specifice preoției Sale, după ce El a fost făcut desăvârșit prin suferințe și S-a înălțat la cer. Dar mai înainte a fost înfăptuită lucrarea de ispășire și ea a fost primită. După ce prin Sine Însuși a făcut curățirea păcatelor S-a așezat la dreapta Măririi în locurile prea înalte (Evrei 1,3); da, mai mult chiar: »a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci su Însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică« (Evrei 9,12) - tocmai de acest text se abuzează, ca să se confirme rătăcirea, că ispășirea a avut loc numai atunci și acolo. El nu a obținut acea răscumpărare de fapt nici în cer nici pe pământ, ci când a fost »înălțat« pe cruce. Acolo Dumnezeu L-a făcut păcat, pe El, care n-a cunoscut nici un păcat; dar când lucrarea de ispășire a fost făcută în felul acesta, în aceeași clipă efectul ei a pătruns în Sfânta Sfintelor. »S-a sfârșit«, a spus El, Cel care Și-a dat sufletul în moarte. Sângele era pentru Dumnezeu în Locul Preasfânt și pentru păcatele omului pe pământ.

Realitatea a întrecut în toate privințele simbolul. În acest scop El »a fost înălțat de pe pământ«. Așa atrage El pe toți oamenii la Sine, nu numai pe fiii lui Israel, ci pe toți oamenii (Ioan 12,32). Căci așa după cum crucea a îngropat orice speranță la un Mesia în viață, tot așa orice speranță pentru omul păcătos este într-un Mântuitor răstignit. La cruce El a purtat judecata lui Dumnezeu asupra păcatului, în timp ce puterea sângelui Său S-a extins în Locul Preasfânt. Abia după înălțarea Sa la cer și după ce El a trimis pe Duhul, aceasta a fost predicat oamenilor de pe

pământ. Simbolic marele preot acționa singur, și anume nu ca mijlocitor normal, ci în poziția deosebită înaintea lui Dumnezeu, ca mare suplinitor în judecata asupra păcatului, atât pentru familia cerească cât și pentru poporul pământesc. El încă nu a fost numit de Dumnezeu, ca să practice funcția Sa de Mare preot în cer. S-ar putea gândi, că, dacă marele preot ar fi intrat în propria sa îmbrăcăminte preoțească în Sfânta Sfintelor, Hristos ar fi avut încă ceva nou de înfăptuit în cer, ca să împlinească urmările acțiunilor, care corespund diverselor părți ale tabloului. Dar acest gând nu este corect.

Dar chiar și tabloul, așa cum stă el înaintea noastră și cum îl vedem, spune destul de clar, că marele preot, înainte să îmbrace hainele lui obișnuite, pe când era încă îmbrăcat cu hainele sfinte de in, face ceva cu un înțeles profund, și anume după ce a părăsit Sfânta Sfintelor. Căci abia după aceea mărturisește păcatele asupra țapului care le va duce în pustiu, ca să nu se mai aducă aminte de ele. Chiar dacă credincioșii nu trebuie să aștepte revenirea lui Hristos din cer, ca să savureze privilegiul mare rezultat din poziția Lui de suplinitor, noi trebuie totuși să ne păzim de o tratare prea tehnică a tabloului. Această succesiune era necesară pentru tabloul simbolic, ca să facă clară făgăduința pentru Israel de la sfârșitul timpurilor. În contrast cu Aaron, Hristos a făcut o răscumpărare veșnică, atunci când El a intrat în Sfânta Sfintelor. Tabloul real, adevărul, este desăvârșit de complet și unitar, ceea ce reprezentarea simbolică nu putea să redea. Căci Legea nu a făcut nimic desăvârșit (Evrei 7,9). Aaron era foarte departe de Mântuitorul și de lucrarea Sa la cruce.

Mijlocele din creație folosesc numai pentru un moment ca o mărturie simplă despre primirea veșnică a Persoanei lui Hristos și pentru eficacitatea sângelui Său pentru noi. Jertfa Domnului nostru a fost definitivă și completă. Noi nu trebuie să ne mai gândim la o jertfă nouă. În El este și viața veșnică, tot așa cum prin El are loc mântuirea veșnică. Prin aceasta conștiința este curățită pe deplin de păcate. Dacă El prin sângele Său, care s-a vărsat o singură dată, nu poate curăți, ce poate atunci curăți? Hristos nu va mai suferi și nu va mai muri încă o dată.

Se poate obiecta, că pe parcursul zilei se poate face nedreptate, se poate păcătuți? În privința aceasta Dumnezeu a pregătit o procedură divină, care reabilitează sufletul, făcându-l să se gândească cu adâncă smerenie, ce L-a costat pe Hristos păcatul. Sufletul se pleacă înaintea lui Dumnezeu cu sentimentul dezonorării, care a făcut-o harului unui astfel de Mântuitor. Lucrarea lui Dumnezeu este făcută prin Duhul, ca să mustre pe cel murdărit și să-l facă să mărturisească înaintea lui Dumnezeu. »Spălarea cu apă prin Cuvânt« este tabloul marcant al apostolului, care corespunde apei de curățire a fărădelegilor, din Numeri 19. Aceasta se aplică de atâtea ori cât este necesar, dar de ce nu se aduce nici o jertfă? Deoarece jertfa este absolut de desăvârșită, da, face desăvârșit. Repetarea ei ar limita argumentarea din epistola către Evrei. Dar trebuie să aibă ceva loc: și »dacă cineva a păcătuțit«, atunci »avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit« (1 Ioan 2,1).

Dar adevărul, care stă înaintea noastră în centru, este acela, că lucrarea de ispășire făcută de Hristos, care șterge păcatele credinciosului și îi curăță conștiința, rămâne veșnic înaintea lui Dumnezeu, și o reînnoire a ei este exclusă. Aceasta este învățătura curată și incontestabilă, pe care a scris-o inspirația divină. Această sentință a Duhului Sfânt nu poate fi contestată. Orice formă sau orice măsură, de a aduce astăzi lui Dumnezeu o jertfă pentru păcatele noastre, este un atac nerușinat și blasfemie împotriva jertfei aduse o singură dată de Hristos. Aceasta este cea mai marea necredință față de eficacitatea ei veșnică. Nu numai că jertfa este veșnică în ceea ce privește valoarea ei, ci ea este și permanentă, ceea ce este cu mult mai mult. Hristos S-a așezat pentru veșnicie la dreapta lui Dumnezeu, căci printr-o jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți. Ritualurile, așa cum sunt în catolicism, sunt o răstălmăcire infidelă adevărului Evangheliei și un efort zadarnic și rău de a reinstaura preoți pământești și jertfe naturale.

Deoarece oamenii nu au cunoscut adevărata curățire de păcate, făcută prin Hristos (Evrei 1,2), au inventat fabule despre purgatoriu. În felul acesta cardinalul Bellermin nu ia numai pe mahomedani în ajutor, ci și pe Plato, Cicero și Virgil, ca și cum lumina naturală sau mai bine zis

Întunericul păgân ar putea să dea mărturie despre ce are loc dincolo de mormânt. Așa se referă compatriotul nostru Dr. Milner în lucrarea sa „Sfârșitul conflictului“ la aceeași mărturie; căci învățătorii catolici moderni repetă aceeași nebunie veche, tristă și falsificată. Ei toți nu cunosc Cuvântul Adevărului, Evanghelia mântuirii noastre, și ca și păsările de noapte se retrag în întunericul potrivit al vechiului păgânism sau al islamului necredincios. Ei se folosesc de toate mijloacele, ca să se retragă de la lumina și dragostea lui Dumnezeu în Hristos și de la mântuirea Sa, că nu mai rămâne nimic decât o dogmă moartă. Sufletele vii, începând cu conciliul din Trient, sub amenințarea cu blestemul excomunicării, nu au voie să se încreadă în dragostea lui Dumnezeu.

Cititorul trebuie să se ferească de istorici, în privința acestei teme serioase. Chiar și Hallam scrie cu o liniște filozofică nu numai despre cele referitoare la gloria și adevărul lui Dumnezeu, ci și despre interesele veșnice ale fiecărui om (ceea ce este îi este specific). El își închipuie ceva, ca să spună tot binele care există despre părinții tridentiniși ca să batjocorească fără scrupule pe Luther. Dar unde este credința aleșilor lui Dumnezeu, având în vedere această indiferență crudă față de adevăr, care probabil este mai degrabă veritabilă decât fățarnică? Fără îndoială, nici cel mai bun om nu este scutit de greșeli, în mod deosebit în momente de nervozitate sau pericol. »Este însă bine să fi totdeauna plin de râvnă pentru bine«, spune o Autoritate, pe care nici un filozof n-o poate disprețui, fără să nu fie pedepsit. Și nu a rostit Domnul milos al slavei un „vai“ asupra acelor care iau cheia cunoștinței, în timp ce nici ei nu intră și nici nu lasă să intre pe aceia care vor să intre?